

The medicine for contentment dārūg ī hunsandīh

The *dārūg ī hunsandīh* is a prescription for preparing the medicine of contentment.

The only difficulty to be resolved in this text is the word *دارو* (or *دارو*). It has been read /*cārīg*/ ‘curative, remedial’. However, some familiarity with the old medical prescriptions guides us to read it *cihrīg* ‘natural, physical’ (a medical term corresponding to Syr. *ܚܫܝܫܐ*, Gr. *φυσικός*, Arab. *طبيعي*).

Bibliography

The Pahlavi Texts, edited by J.M. Jamasp-Asana, II, Bombay, 1913, 154;
B.T. Anklesaria, “Introduction”, 50-51. *Supplément Persan* 2044 (BNF), 141.

B. N. Dhabhar, “A recipe for contentment”, *Dastur Hoshang Memorial Volume*, Bombay, 1918, 193-95, (*Essays on Iranian Subjects*, 1955, 39-41).

فریدون وهمن، “داروی خرسندی”، فرهنگ ایران زمین، ۱-۴/۱۲، ۱۳۴۳، ۲۱۷-۱۹۸.

O. Klíma, “The Dārūk i xuansandīh”, *Yādnāme-ye Jan Rypka*, Prague, 1967, 37-9.

M. Shaki, “Dārūk i hōnsandīh”, *Archiv Orientální*, 36/ 1966, 429-31.

(Raham Asha)

Text
mādayān

dārūg ī hunsandīh ped tis ī cihrīg nē¹ baxt ēsted. ud hān-z ī cihrīg darmān āsānīh ēn dahed.

dārūg-ē baved ē dram sang, menišnīgīhā āmixtan,
dānišnīgīhā šnāxtan:

hunsandīh dāng-ē sang;

ud ka ēn nē kunam cē kunam dāng-ē <sang>;

az imrōz dā fradāg veh šāyed būdan dāng-ē sang;

mā agar az ēn vattar šāyed būdan dāng-ē sang;

*ped ēn ī mad ēsted hunsand būdan man āsāndar dāng-ē
sang;*

*ud ka hunsand nē bavam ped kār nē veh man dušxvārdar
dāng-ē sang.*

ēn dārūgīhā andar hāvan ī škēbāgīh kirdan, ped [hāvan]
dastag ī niyāyišnīh kustan, ud ped parnigān ī bidōrīh vixtan. ud
harv rōz abēr bāmdād do kafcag ped kafcag ī “abestām <ō>
yazdān” ō dahan abgandan. ud āb-iz ī “šāyed kirdan” az pas
xvārdan.

pas abēgumānīhā hunsand būdan, cē ped tan ud ruvān
sūdemanntar.

frazaft [ped drod us šādīh²].

vizārišn
Translation

The medicine for contentment is not prepared by natural
things, and yet the natural remedy and comfort arises from it.

¹ . Jamasp-Asana 𐬨𐬀𐬎𐬎𐬎𐬀 𐬨𐬀𐬎𐬎𐬎𐬀; MK torn ; 𐬨𐬀𐬎𐬎𐬎𐬀 JJ ; 𐬨𐬀𐬎𐬎𐬎𐬀 SP.

² . JJ, SP.

There is a drug of one *dram* of weight³; it should be mixed heartily⁴ and be known spiritually⁵:

“Contentment”, one *dāng* of weight⁶;

“If I do not do this, what (else) shall I do”, one *dāng* of weight;

“It may be better from today till tomorrow”, one *dāng* of weight;

“Perhaps it could be worse than this (the present one)”, one *dāng* of weight;

“Being content with this that has happened, I shall be more at ease”, one *dāng* of weight;

“And if I am not content [with what has come to me], the issue indeed would not be better, and I shall be even more uneasy”, one *dāng* of weight.

One should put these drugs in the mortar of patience, and pound them with the pestle of prayer, and sift them with a silken sieve of resignation.

Everyday very early in the morning⁷, one should put two spoonfuls to the mouth with the spoon of “trust to the Yazata”, and also drink the water of “it can be done” thereafter. Then one becomes content without any doubt, because it is much more beneficial to both the body and the soul.

Completed (in peace and joy)

³ . *dra(h)m-sang* (‘drachms-by-weight’) a unit of weight = 6 *dāng sang* (Sogd. δrym-δnk; Arab. درهم الكيل).

⁴ . *menišnīgīhā* ‘conceivably by the mind; mentally; from the bottom of one’s heart; in thought’. *menišn* ‘mind ; thought ; heart’ (Av. *manah*-).

⁵ . *dānišnīgīhā* ‘intelligibly ; intellectually’ (≈ Syr. ܕܢܝܫܢܝܓܝܗܐ).

⁶ . *dāng* (/ *dānag*) sang. 1 *dāng* = 1/6 *drahm* = 1/24 *s(a)tēr*.

⁷ . *harv rōz abēr bāmdād*, cf. X^vR I.2 *harv rōz abēr fradāg*.

A similar saying has been attributed in later (Persian) texts to Vazurgmihir.

From Bar-Hebraeus⁸

هو الحرام في كل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء
كل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء
كل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء
كل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء. وكل شيء من كل شيء

از: تاریخ طبرستان⁹

ازو (از بزرگمهر) پرسیدند: کار تو در نکبتی که تو را افتاد، چگونه بود؟

گفت: إني لما دُفعت إلى المحنة بالأقدار السابقة فرعت إلى العقل الذي به يعلم كل مزاج واليه يرجع في كل علاج
فرگب لي شربة آتحتها.

فقیل له عزفناها.

قال هي مركبة من اشياء أولها أنني قلت القضاء والقدر لا بد من جريانها والثاني [أنني] قلت إن لم اصبر فما اصنع
والثالث أنني قلت يجوز أن يكون أشد من هذا والزابع أنني قلت لعل الفرج قريب وأنت لاندري فأورثني هذا سكوناً وعلى
الله اعتمد في إتمام المأمول.

از: جوامع الحكايات ولوامع الروايات¹⁰

آورده اند که: نوشروان عادل، به مجرد تهمتی بر بزرجمهر متغیر شد، و او را مقید
گردانید، و در موضعی تنگ و تاریک حبس کرد.¹¹ و فرمود تا او را گلیمی پوشانند، و
راتبه او هر روز دو قرص جو و یک کف نمک ناسوده دارند. و از این زیادت نه کرد. و

⁸. See *The Laughable Stories*, E. A. Wallis Budge, London, 1897, 24:
When Bazarjamhir was imprisoned by the king his friends asked him, "With
what, now, dost thou console thyself." He replied, "With four sayings. In the
first I say to myself, Everything is decreed and fixed by fate, and escape from
wrath is impossible; in the second I say, If I cannot endure suffering patiently
what can I do ?; in the third [I say], It were possible for me to fall into a
worse plight than this; and in the fourth I say, Perhaps respite is nigh
although I know it not."

⁹. بهاء الدین محمد بن حسن بن اسفندیار کاتب، تاریخ طبرستان، ع. اقبال، تهران، ۱۳۲۰، ۱۳۶.

¹⁰. سدید الدین محمد عوفی، جوامع الحكايات و لوامع الروايات، ج. شعراء، تهران، ۱۳۷۴، ۲۹۸.

حکمت تندرستی بزرجمهر.

¹¹. بستن بزرگمهر به فرمان خسرو از یک آزند کهن آمد ایستد: بستن یک وزیر دانا، احیقر، به
فرمان شنحاریب، شاه آشور. به جای نام ناشنای احیقر نام یک وزیر دورنامی نهاده اند.

فرمود موکلان را هر چه کند و گوید، به حضرت باز گویند. بزرجمهر چند ماه در آن حال به ماند که البته کلمه ای نه گفت و از هیچ کس استعانتی نه طلبید. نوشروان طایفه ای از دوستان او را اجازت داد تا به نزد او روند و با او سخن گویند و به شنوند.

طایفه ای از خواص به رفتند و گفتند: تو را در شدتی می بینیم، و بدین بلیت گرفتار شده، و به ناکام جامِ مذلت تجرّع می نمایی، و با این همه صحت ذات کامل است، و بشره برقرار، و اثر ضعف و شکستگی بر نهاد تو نیامده است. سبب این حکمت چیست؟

گفت: آری، من گوارشی ساخته ام که اخلاط آن شش چیز است، و هر روز از آن تناول می کنم، و به قوت آن برقرارم.

گفتند: صفت آن به گوی!

گفت: یکی از آن اخلاط اعتماد است بر حق تعالی؛ و دوم آن که هر چه خدای عزوجل تقدیر کرده است بودنی است؛ سیوم دوی صبر است که بهترین چیزها است که مبتلا بدان پناه آرد؛ چهارم آن که شکر کنم، و اگر نه کنم چه کنم؛ [پنجم آن که] تواند بود که به بلاتی بتر از این مبتلا شوم؛ ششم آن که تا زمان فرج آید و خورشید فلاح و نجاح طلوع کند [اندوه] فایده نه دارد.

چون آن طایفه این سخنان پیش نوشروان باز گفتند، او را اطلاق فرمود و در تربیت او بیفزود.